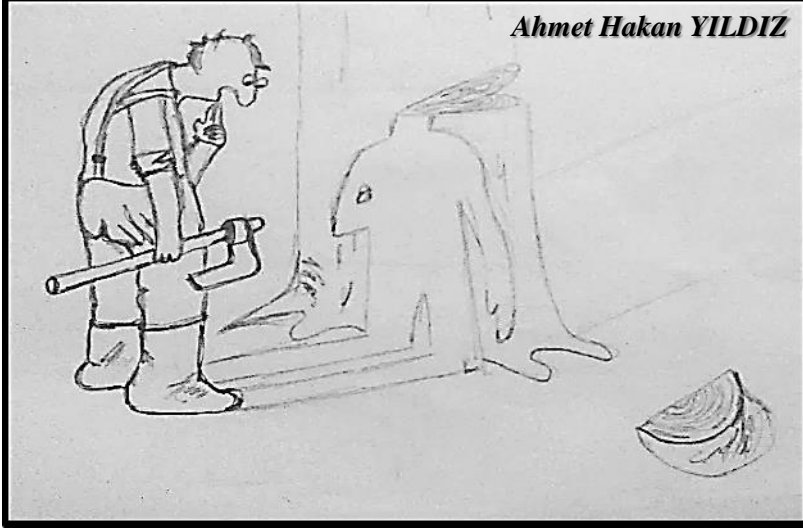

İZDÜŞÜM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2018-2019
Dönem: 1
Sayı: 9

Ahmet Hakan YILDIZ

Arzu ASLAN İNANAMAZSIN

Bir gün olur ki inanamazsın.
Gözünün önündedir,
İnanacağın şeyler.
Bir şey olur ki inanamazsın.

Bir gün olur ki inanamazsın.
Çünkü inandığın şeyler kaybolur.
İnanamayacağın şeylere inanırsın.
Bir gün olur ki inanamazsın.

Bir gün olur gözün kararır.
Çünkü dünyayı kaybedersin.
Hani olur ya her şeyi unutursun.
Bir gün olur inanamazsın.

Seher ÖZCAN

BİR DOSTU KAYBETMEK

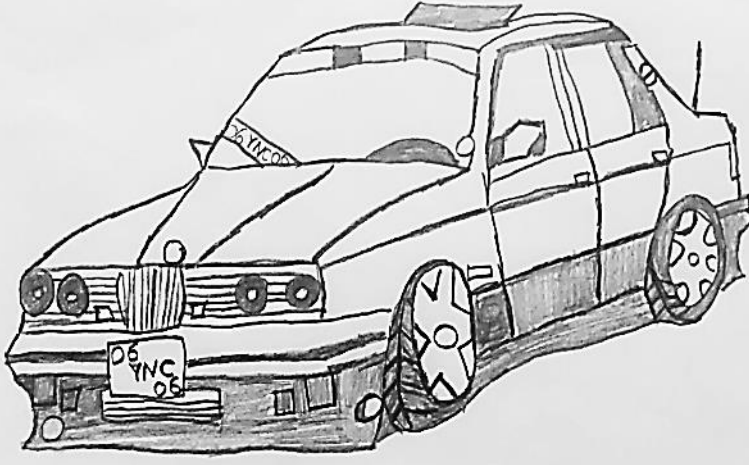
Ayşe bu yaz tatilinde halasında kalmayı planlıyordu. Halası Bursa'da yaşıyordu. Halasının Ayşe ile yaşıt ikiz kızları vardı. Esmâ ile Sema. Ayşe onları çok özleyiyor her fırsatta onların yanlarına gitmek istiyordu. Ayşe'nin tek özlediği Esmâ ile Sema değildi elbet. Onlarla yaşayan Tarçın'ı da çok özleyordu. Tarçın çok akıllı ve sevecen bir köpektir. Halası Tarçın'ı daha küçük bir yavruyken köpek barınağından almıştı ve birkaç yıldır birlikte yaşıyorlardı.

Ayşe tüm hazırlıklarını yaptı ve Bursa'ya gitmek üzere yola koyuldu. Geleceğini halasına söylememişti çünkü onlara sürpriz yapmayı planlıyordu. Yol boyunca halasını, ikizleri ve Tarçın'ı düşünüp durdu. Onları ne kadar özlediğini fark etti. Yolculuğu bitmiş artık halasının evinin kapısında bekliyordu. Heyecanla zili çaldı. Kapıyı ikizler açmıştı. Karşılarında Ayşe'yi görünce heyecanlarını gizleyemediler. İkisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hemen Ayşe'ye sarıldılar ve sevinç naraları attılar. Seslerin üzerine halası geldi. O da Ayşe'yi görünce çok sevindi ve yeğenine hemen sarıldı. Halası biraz sitemkâr bir ses tonu ile Ayşe'ye neden geleceğini haber vermediğini sordu. Ayşe ise onlara sürpriz yapmak istediğini söyledi. Hemen Ayşe'yi içeri aldılar. Ayşe Tarçın'ın nerede olduğunu sordu. En az sizin kadar onu da özledim diye ekledi. Esmâ giderek Tarçın'ı çağırdı. Tarçın Ayşe'yi hemen tanıdı ve yanına giderek ona kendisini sevdirdi. Halası hemen bir sofraya kurmuştu. Hep beraber afiyetle yemeklerini yediler. Yemekten sonra Ayşe'nin eşyalarını ikizlerin odasına yerleştirdiler. Ayşe ikizlerin odasında onlarla beraber kalacaktı.

Kızlar gece geç saatlere kadar doyusya sohbet ettiler. Birbirlerine okul durumlarını sordular. Bir yıl boyunca neler yaşadıklarını, başlarından geçeni anlattılar ve güzelce hasret giderdiler. Artık saat iyice geçmişti. Herkes yatağına girerek derin bir uykuya daldı. Kızlar sabah Tarçın'ın havlama sesleriyle uyandılar. Dün gece geç saatte yattıkları için uyandıklarında saat neredeyse on bire geliyordu. Hemen yataklarından fırladılar ellerini ve yüzlerini yıkadılar.

Halası onları kahvaltıya çağırdı. Hep beraber güzel bir kahvaltı yaptılar. Kahvaltıdan sonra ise ilk iş Ayşe, ikizler ve Tarçın'ın hep beraber parka gitmeleri oldu. Halalarının evlerinin yanında büyükçe bir park vardı ve her yaz tatilinde yaptıkları gibi beraber parka eğlenmeye gittiler. Parkta birçok insan vardı bazıları yürüyüş yapıyor, bazıları ailesi ile beraber piknik yapıyor bazıları da Ayşe ve kızlar gibi evcil hayvanları ile vakit geçiriyorlardı. Hep beraber uzunca bir süre oynadılar. Atıkları topu Tarçın getiriyordu veya kızlar topu birbirlerine atarak Tarçın'ın topu kovalamasını sağlıyorlardı. Bir süre sonra herkesin karnı fena halde acıkmıştı. Bu oynadıkları oyun onları yorarak çabuk acıkmalarına neden olmuştu. Kızlar beraberinde getirdikleri yiyeceklerden çıkarıp yemeye başladılar. Acıkanlar sadece kızlar değildi. Tarçın'da çok acıkmıştı, hareketleri bunu gösteriyordu. Hemen köpek mamasını çıkarıp Tarçın'ın önüne koydular o da afiyetle yemeye koyuldu. Herkes yemeğini yedikten sonra enerjilerini tekrar toplamışlardı. Artık oyun oynamaya hazırlardı. Eğlenceli bir şekilde oynadıkları oyunlara devam ettiler. Artık hava iyiden iyiye kararmaya başlamıştı. Parkın kenarındaki yollar gündüz trafiğe kapalı olsa da akşam oluşan trafik yoğunluğunu azaltması için araç trafiğine açılıyordu. Artık herkes yorulmuştu aralarında yorulmayan tek kişi Ayşe'ydі. İki kız Ayşe'ye eve gitmeyi teklif etseler de Ayşe onlarla vakit geçirmeyi çok özlediğinden dolayı ısrarla biraz daha kalmayı teklif etti. Ayşe'nin bu ısrarından dolayı çok büyük bir pişmanlık duyacağını kim bilebilirdi ki.

Oynamaya devam ettiler. Ayşe elindeki topu Tarçın'ın getirmesi için var gücüyle fırlattı fakat top o kadar hızlı gitti ki ağaçları geçerek parkın bitimindeki yola düştü. Tarçın var gücüyle topun gittiği yöne doğru koşmaya başladı. Topun gittiği yönü fark eden ikizler avazları çıktığı kadar dönmesi için Tarçın'a sesleniyorlar bir taraftan da onun arkasından koşarak yetişmeye çalışıyorlardı. Fakat ona ne yetişebildiler ne de seslerini duyurabildiler. Var gücüyle koşan Tarçın ağaçların arasından geçerek yola fırladı. Sadece topa dikkat kesildiği için üzerine gelen aracı fark edemedi ve aracın tekerleğinin altında kaldı. İki kız birkaç saniye sonra Tarçın'ın yanına gittiklerinde onun son nefesini verişine şahit oldular. Bu geçen sürede Ayşe ise onları izlerken adeta taş kesilmişti. Hiçbir şey yapamadı. Sadece onları izledi. Bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacaktı? Bir dostu kaybetmek ve buna sebep olmak insana ne kadar acı verebilirdi?

Ahmet YILDIZ DOSTLUK

Dostluk sizce nedir? Her birimiz kendimize göre dostluğun çeşitli tanımlarını yapabiliriz. Tabii benim de bir tanımım var. Bence dostluk iyi günde kötü günde beraber olmak hem sevinçlerimizi hem üzüntülerimizi korkusuzca paylaşabildiğimiz kişi ile kurduğumuz bağın adıdır.

Günümüzde insanlar dost olabilmek konusunda hiç fena değiller. Yeni tanışan insanlar birkaç hafta içinde ayrılmaz bir ikili haline gelebiliyorlar. Peki sonra? Çabuk başlayan dostluk çabuk bitiyor. Buna dostluk diyebilirsek tabii. Günümüzde bu tür dostlukları fazlasıyla görüyoruz ama bana kalırsa asıl mesele dost olabilmek değil dost kalabilmektir. Bu dost kalabilme durumunu insanlardan öğrenmek zorunda da değiliz. Sadece gözlerimizi açıp etrafımıza bakmamız yeterli olur bazen. Komşumun kedi ve köpekleri mesela. Tekir ile Tombul. Bu iki dost kavga etseler de birkaç saat sonra birbirlerine sokulabiliyorlar. Sabah kavga edip akşam aynı sepette uyuyabiliyorlar. Açıkçası çevremde onların dışında daha sıkı dost olan kimseyi görmedim.

Hayvanlar bile kurdukları dostluğu koruyabiliyorken biz insanlar bunu neden yapamayalım? Dost olabilmek için değil dost kalabilmek için mücadele etsek galiba bu sorunumuzu çözmüş oluruz.

Zehra Ezgi DEMİREL KİTAPLAR

Kitaplar en iyi dost oldukları halde onları neden sevmeyiz? Çünkü maalesef vakit kaybı olarak düşünürler. Kitap okumayanlar bilmezler ki her kitap farklı bir dünyanın kapısını açıyor ve olaylara farklı açılardan bakabilmemizi sağlıyor.

Okuduğunuz bir kitabı severek, isteyerek okursanız birçok insan kitaptan bir şeyler öğrendiğini yadsıyamaz. Bu bir süre daha devam ederse artık kitaplar ondan bir parça haline gelir ve kitaplar onun en iyi arkadaşı olabilir. Fakat çok üzülerek söylüyorum ki ülkemizde kitap okuma oranı fazlasıyla düşük. Bunun birçok sebebi olabilir ama bu bahanelerden en çok duyduğum "Benim kitap okumaya vaktim yok." bahanesidir. Kitap okumayı gerçekten isteyen kişi o vakti bulur. Bir okur günlük sadece on beş dakikasını kitap okumaya ayırsa bile bir yıl içinde en az üç belki dört kitap bitirmiş olur. Yılda okunan üç veya dört kitap gözümüze az gelebilir belki. Ama biz hiç kitap okumayan bir insan ile yılda en az üç, dört kitap okuyan insanın farkını rahatlıkla anlayabiliriz.

Kitap okumamanın tek bahanesi zamansızlık değil. Kitap okumayı daha denemeden bile sıkıcı bulan, her şeye para verdiği halde kitaplar söz konusu olduğunda parası olmayan insanlar da az değil. Biz her ne olursa olsun yılmadan kitap okumalı ve kitabın kıymetini daima haykırmalıyız.

Yelda DİRİL KADINA ŞİDDET

Kaderimi bilir misin öykülerimde?
Artık yeter diyebilir miyim?
Değersiz bir eşya değilim,
Izdırıp çekmeye mahkûm olan.
Ne zaman son bulacak acılarım?
Artık yeter diyebilecek miyim?

Şefkate muhtaç kadınlarız.
İstedığımız gibi yaşamak.
Dertli günlerimizi sona erdirmek.
Daimi huzura ermek.
En sonunda fark ettirmek,
Tüm dünyada kadına şiddeti.

Fatma Nur ADAR MEVSİMLER

Bir yaz günü baktım.
Güneş etrafa gülümsüyor.
Herkes neşe içinde,
Tarladan ürün topluyor.

Sonra sonbahar geldi
Ağaçlar yapraklarına veda etti.
Her yerde küme küme yapraklar,
Kışın geleceğini bize anlatıyorlar.

En güzeli kış mevsimi
Sabah kalktığımda gördüğüm beyazlık
Üzerimi giyinip dışarı çıkar,
Kar ile oyunlar oynardım.

Derken ilkbahar geldi.
Toprak yeniden canlandı.
Çiçekler açtı, ağaçlarda tomurcuklar
Her yer yeşille şenlendi.

Eda YUNUS KADIN

Güzel ülkemizde asla yapılmaz dediğim olaydır kadına şiddet. Fakat görüyorum ki kadına şiddet günümüzün sorunu haline gelmiştir. Kadın nedir? Kadın kimdir? Sorularını yöneltmek istiyorum sizlere.

Dikkatinizi çekmek isterim ki kadın veya bayan kelimelerinin anlamlarını sormuyorum, kadın diyorum. Ben kadın kelimesinin daha derin ve ağır bir anlam taşıdığını düşünüyorum. Kadına sadece bir tür cinsiyet olarak bakmamalıyız. Her şeyden önce kadın bir anne adaydır veya annedir. İşte bu yüzden de çok değerlidir. Kadın bu çekilmez hayatı yaşanabilir hale getirendir. Bazı kör insanlar bunun farkına varmadan kadınları kırıp incitebiliyorlar. Ne kadar yazık. Kadına şiddet göstermek aslında güçsüzlüğün en büyük göstergesidir. Güç deyince aklımıza hep maddi güç gelmektedir, oysa manevi güç de vardır ve kadın bu açıdan bakıldığında en güçlüsüdür. O kadar güçlüdür ve değerlidir ki Ferhat'a dağları deldirmiş, Mecnun'u çöllere düşürmüştür.

Kadın toplumun temel taşı olduğu için, kadın gönlün sultanı olduğu için, kadın evin neşesi olduğu için, kadın anne olduğu için ve en önemlisi kadın aslında kadın olduğu için kadına şiddete hayır!

M. Erdem CANITEZ

İMKÂNSIZ DİYE BİR ŞEY YOKTUR

Sıradan bir köyde yaşayan bir genç hem okumaktaydı hem de ailesine bakmaktaydı. Bu gencin annesi çok hastaydı ve annesinin hastalığının tedavisi yoktu. Ama bu genç annesini çok seviyordu. Bu yüzden annesinin hastalığının tedavisini bulacağına dair kendine söz verdi. Onun en sevdiği ders fen bilimleriydi çünkü bu ders tıp ile alakalıydı. Annesinin hastalığı ile ilgili bir şeyler bulabileceğine inanıyordu. Annesinin hastalığı ile ilgili araştırmalar yapar ve annesinin hastalığına iyi gelebilecek ilaçları incelerdi.

Bir gün aklına bir ilaç yapmak fikri geldi, araştırmalarını yaptı. Bu ilacı yapmak imkânsız değildi ve fikrini öğretmeni ile paylaştı. Öğretmeni bu fikrini beğenmişti. Eğer ilacı yapabilirse bu ilaç sayesinde annesinin hastalığına da şifa bulabilecekti. Öğretmeni ilerleyen günlerde okullar arası bir yarışma olacağını ve bu ilacı o yarışmaya yetiştirebilirlerse çok iyi olacağını söyledi. Yarışma günü gelmiş ve genç ilacı hazırlamıştı. Ülke çapında yapılan yarışmaya izleyici olarak Milli Eğitim Bakanı da katılmıştı. Yarışmayı gencin bulduğu ilaç kazanmıştı ve bu durum Milli Eğitim Bakanının dikkatini çekti. Milli Eğitim Bakanı genci araştırdığında onun çok zeki ve yetenekli olduğunu fark etti, yaptığı buluşu desteklemek için onu birkaç bilim adamı ile birlikte bir üniversitenin araştırma-geliştirme programına yerleştirdi. Genç üniversitede bilim adamlarının da yardımı ile ilacı geliştirdi ve ilacın çeşitli denemeler sonucunda hastalığın tedavisinde kullanılabileceği anlaşıldı. İlaç bilim dünyasında ses getirdi ve o genç daha on altı yaşında dünyanın en genç bilim adamı olmuştu. Bu genç ödül aldığı bir konuşmasında; ilacı yapmasındaki en büyük etkenin annesinin hastalığı olduğunu söyledi. Annesinin hastalığının kendisini çok üzdüğünü ve kendisi gibi başka çocuklarında üzülmemesi için bu ilacı yaptığını söyledi.

Artık onu ve onun hayatını herkes biliyordu. O, en genç bilim adamı olarak tarihe geçmişti. Onun hayatını ve yaptıklarını öğrenen herkesin imkânsız diye bir şeyin olmadığını görmesini sağlamıştı.

Furkan AKÇAY

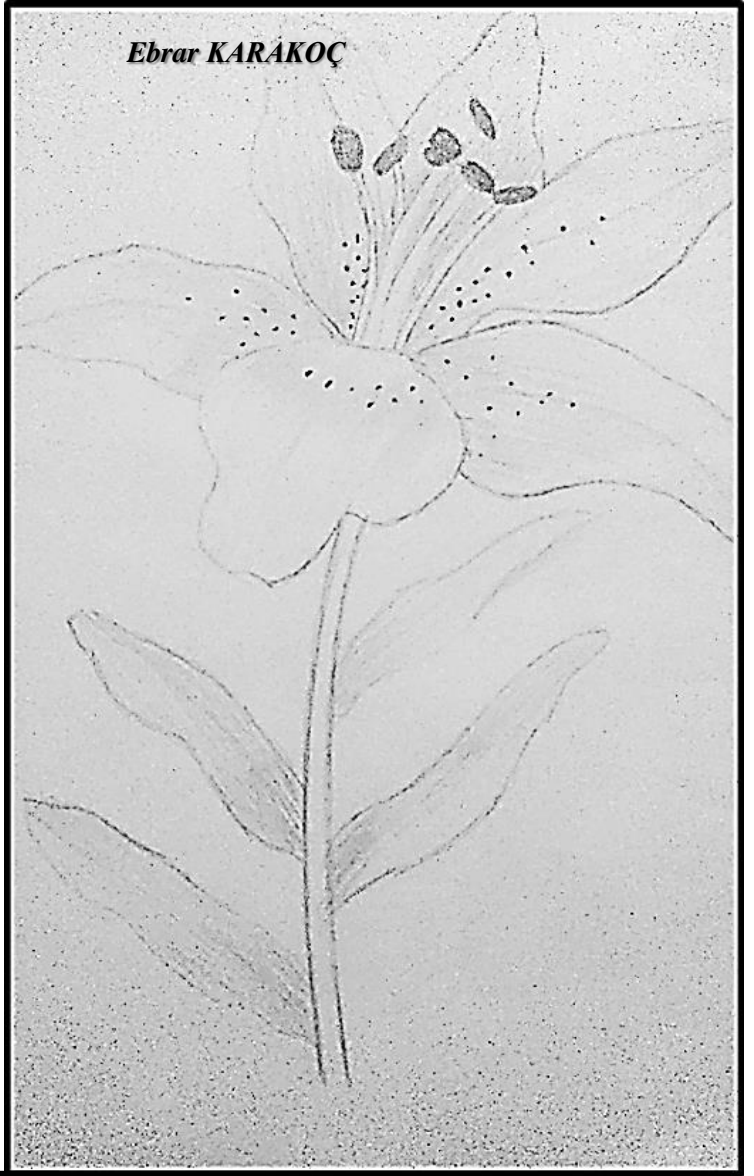
FURKAN'IN HAYALİ

Her hafta sonu bahçede yaptığım gibi dalgın dalgın otururken bir ses geldi. Havaya baktığımda gökyüzünde süzülen bir uçak gördüm. Koşa koşa babamın yanına gittim. Uçak yapan kişilere uçak mühendisi denildiğini ondan öğrenmiştim ama ilk Türk uçağını kimin yaptığını bilmiyordum ve babama ilk Türk uçak mühendisini sordum. Babam ilk Türk uçak mühendisinin Vecihi Hürkuş olduğunu söyledi. Bana Vecihi Hürkuş'un hayatını araştırmamı tavsiye etti. Hemen bilgisayarın başına geçtim ve araştırmaya başladım.

Vecihi Hürkuş 1.Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşına tayyareci olarak katılmış ve uçak düşüren ilk pilot unvanını almış. 1924 yılında ganimet olarak Yunanlılardan ele geçirilen motorları ilk uçağı imal etmiş uçağın adını Vecihi K6 koymuştur. Vecihi Hürkuş 28 Ocak 1925 günü ilk uçuşunu yapar ama izinsiz uçuğu için cezalandırılır. Bunun üzerine hava kuvvetlerinden istifa eder. Bu bilgilere ulaşmak beni şaşırtsa da uçak mühendisi olma isteğim kırılmamıştı. Doğum günümde babam bana bir sürpriz yapacağını söyledi ve hazırlanarak yola çıktık. Babam cebinden iki tane uçak bileti çıkardığında heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Beraber uçağı bindik. Her zaman aşağıdan baktığım uçağın şuanda içindeydim. Uçak kalktı ve yolculuğumuz başladı. Ben sevinç içinde uçağı inceliyordum. Bir taraftan da bu kocaman metal parçasının nasıl havada asılı kaldığı ve bu kadar ağırken dengesini sağlayarak nasıl ilerleyebildiğini düşünüyordum. Babamın bu sürprizi benim uçaklara ilgimi daha çok arttırmıştı. Yolculuğumuz bitmiş ve uçaktan inmiştik. Babam beni havalimanında çalışan bir mühendis arkadaşı ile tanıştırdı. Babamın arkadaşına onun gibi uçak mühendisi olmak istediği söyledim. Babamın bunu duyduğuna sevindi ve uçaklara olan tutkumun kendisinde de olduğunu söyledi. Bir taraftan beni gezdirirken bir taraftan da derslerim konusunda tavsiyelerde bulundu. Eğer uçak mühendisi olmak istiyorsan derslerinde çok başarılı olmalısın dedi.

Babamın bana verdiği bu doğum günü hediyesi hayatımda aldığım en anlamlı hediye olmuştu. Benim hayallerimi desteklemiş ve uçak mühendisi olmak konusundaki arzumu arttırmıştı. O gün orada kendime uçak mühendisi olacağıma dair söz verdim.

Ebrar KARAKOÇ

Nafi ERDOĞAN

ASOSYAL MEDYA

Zaman ilerledikçe yeni buluşlar, yeni icatlar hayatımıza girmektedir. Günümüzdeki bu yeniliklerden biri de sosyal medya'dır. Facebook, youtube, instagram, ve daha onlarca... Sosyal medya insanların en çok vakit geçirdiği alanlardan biri haline geldi.

Sosyal medya sayesinde hayatımız kolaylaşıyor. İşlerimizi daha hızlı halledebiliyoruz. Birçok şeyden haberimiz oluyor. Düşüncelerimizi bu mecralarda paylaşabiliyoruz. Uzakta olan sevdiğimizle iletişim kurabiliyoruz. Peki, sosyal medyanın yararları olduğu kadar zararları da yok mu? Elbette var. Klavyenin başına geçtiğinde her şeyi yazabileceğini düşünen klavye delikanlılarını ne yapalım? Ya da sosyal medya aracılığı ile hızlı bir şekilde yayılan yalan yanlış haberleri daha okuyup araştırmadan paylaşan insanları. Sosyal medya aracılığı ile yanlış yönere çekilen, kandırılan gençlerimizde bir diğer olumsuz durumu oluşturuyor.

Peki, tüm bu olumsuzlukların bir çözümü var mı? Elbette var. Sosyal medya kullanan çocuklar ve gerekirse yetişkinler bu konularda yine sosyal medya aracılığı ile eğitilebilir. Yalan haber paylaşan sayfaların hakkında soruşturma yapmak, ahlaki açıdan uygun olmayan veya terör propagandası gibi suç olan şeylerin paylaşımını yapanların yakalanması başlıca yapılması gereken şeylerdir.

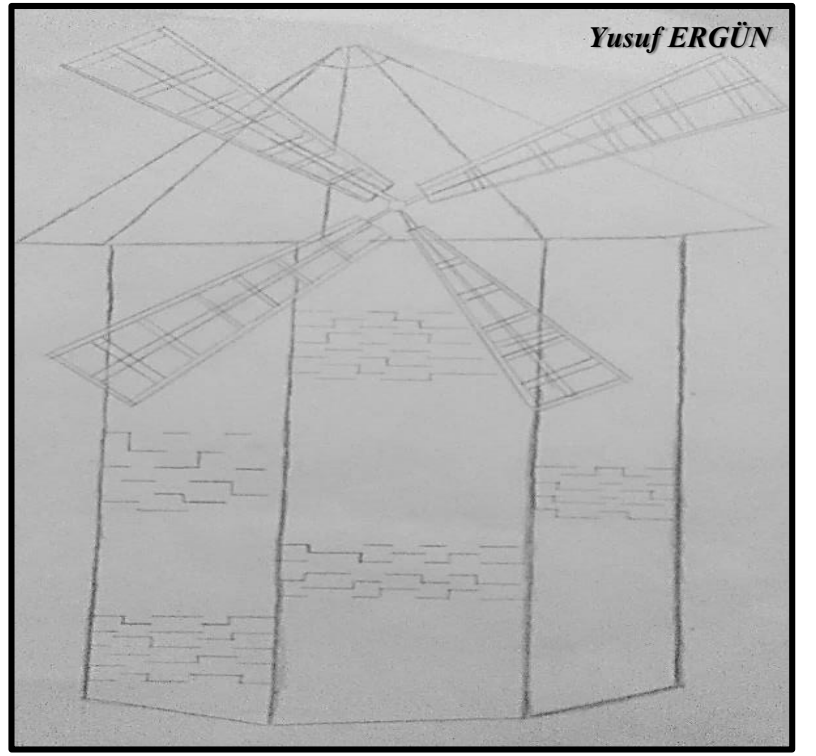
Tüm bunların yanında sosyal medyada yaşadığı her şeyi paylaşan, farklı görünmeye çalışan insanlarda türedi. Bu olumsuz duruma da bir önlem almak gerekir. Şunu hepimiz anlamalıyız ki sosyal medya sadece bir araçtır ve bu araç sen hangi yönden kullanmak istersen seni o yöne doğru hızla sürükler.

Ayağına gelen topla genişçe gülümsedi ve karşısındaki onu sabırsızlıkla bekleyen gençlere baktı. Oturdıkları kasabadan on kişi toplanmış futbol oynuyorlardı. Aslında çok içine kapanık biri olsa da konu futbol olunca kendini tutamıyordu. Topu yavaşça sürmeye başladı. Karşısındakilerin arasından kolayca geçiyor oyundan zevk almaya çalışıyordu. Topu ileriye doğru itti ve hızlandı. Süratli bir şekilde koşarken birden kulaklarına acı bir fren sesi dolmuştu. Kontrolünü kaybedip iki dizinin üstüne düştü. Ellerini sanki sesi azaltabilirmiş gibi kulaklarına bastırdı. Etraf kararmaya başlamıştı. Çevresinde bir hareketlilik vardı ama ne olduğunu ve ne yaptığını idrak edemiyordu. Bu sesi tanıyordu. Geceleri onu uykusundan eden bu sesi nasıl unutabilirdi ki? Her gece bu ses yüzünden yatağından sıçrayarak uyanır ve o gece ona uyku bir daha yüzünü göstermezdi. Gece uyuyamadığı için gündüzleri uyumaya çalışıyordu ama sonuç hep başarısız oluyordu. Bazı günlerde sadece birkaç saat uyuyabilen birinden zaten nasıl başarı beklenebilirdi ki. O zaten evinden ara sıra futbol oynamak dışında çıkmazdı ve dinlenmeye çalışırdı.

Dizleri üstünde olduğunu fark etti. Kulağında yankılanan fren sesleri git gide azalıyor, etraf aydınlanıyordu. Fakat başı sanki taş ile vurulmuş gibi ağrıyordu. Etrafında insanlar çember oluşturmuş dikkatle ona bakıyorlardı. Bazılarının gözlerinde alay kırıntılarını görünce sinirlendi. Elleriyle yerden destek alıp ayağa kalktı, dizlerindeki tozları çırpıp sinirle karşısındakilere baktı. Hep böyle oluyordu. Tam keyfi yerine geldi derken bir şeyler oluyor ve kendisi ile alay ediliyordu. Seri adımlarla tek başına kaldığı küçük evine doğru gitmeye başladı. Bir yandan annesinin ona küçükken söylediği kısa şarkıyı mırıldanıp sakin kalmaya çalışıyor, diğer yandan eve doğru adımlıyordu. Evin kapısına geldiğinde çoktan sakinleşmişti bile. Zaten o hiç sinirli kalamazdı. Kapıdan içeri girdi ve ayakkabılarını çıkarıp bir köşeye koydu. Koridor boyunca yürüyüp en sondaki kapıyı açtı ve odasına girdi. İhtiyacı olan şey düş almaktı.

Banyoya girdi ve yaklaşık yarım saat boyunca soğuk suyun altında rahatlamaya çalıştı. Duştan çıktığında kendisini bütün olumsuzluklardan arındırılmış gibi hissediyordu. Üzerine rahat bir şeyler giyip kendini direkt yatağa bıraktı ve bugün olan o anı düşünmemeye çalıştı ama bu nafi bir çabaydı. Zaten aklından hiç çıkmıyordu ki. Biriyle konuşsa rahatlayacağını biliyordu ama bu kasabada dayısı dışında kimseye güvenemezdi. Annesi ve babası o çok küçükken ölmüşlerdi ama neden öldüklerini ona asla söylemediler. Hem yaşadıklarını birine anlatsa bile ne değişecekti ki? Kesinlikle onun delirdiğini düşünürlerdi, zaten ara sıra kendisi de öyle düşünmüyor değildi. Hangi normal insan durduk yere fren sesi duyardı ki. Düşüncelerine son verip camdan dışarı baktığında havanın çoktan kararmış olduğunu gördü. Başı hala ağrıyordu. Yataktan yavaşça kalkıp mutfığa gitti. İlaçların olduğu dolaba açıp içerisinden bir tane ağrı kesici aldı ve bir bardağa su doldurup ağrı kesiciyi su ile midesine gönderdi. Tekrar odasına döndüğünde kendisini çok yorgun hissediyordu. Bu yüzden hiç oyalanmadan yorganını kaldırıp yatağının içerisine girdi. Ne kadar uyuyamayacağını bilse de gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Gözlerini açtığında tanımadığı bir evin salonunda oturuyordu. Gözü koltuklarda oturanlara kaydığında sanki biri boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Koltuklarda oturanlar sadece resimlerden tanıdığı anne ve babasıydı. Onlara dokunmak istiyordu. İleriye doğru bir adım attı ama daha fazla ilerleyemedi. Annesinin elini tutmak istedi ama sanki önünde görünmez bir duvar vardı ve onu engelliyordu. Onlara seslenmeye çalıştı fakat onu duymuyorlardı. Sanki kendisi orada yokmuş gibi davranıyorlardı. Bu durum canını çok acıttı. Onları görüp dokunamamak işkence gibiydi. Annesi birden çığlık atmaya başladı. Kulağına dolan acı fren sesini tanıyordu. Etrafa saçılan kırılmış cam parçaları gördü. Ev sanki takla atıyor gibiydi. Kafası sürekli bir yerlere çarpıyordu. Etraf kararmaya başlıyordu.

Sıçrayarak kâbustan uyandı. Yatağında oturur pozisyona geldi. Annesinin çığlığı ve fren sesi aklından çıkmıyordu. Kararını vermişti. Yarın dayısının yanına gidip onunla bu sesler hakkında konuşacaktı. Kendisini tekrar yatağa bıraktı ve uyumaya çalıştı. Ertesi sabah kalktığında heyecan ve endişe karışımı bir duygu yaşıyordu. Üzerine rahat bir şeyler giydi ve evden çıktı. Kasabanın diğer ucundaki dayısının evine gitmek için yürüdü. Eve vardığında tahta basamakları çıktı ve kapıyı çaldı. Dayısı kapıyı açtığında ona endişe ile baktığını fark etti ama buna bir anlam veremedi. Dayısı onu içeri davet etti. İçeriye girdi ve koltuklardan birine oturdu. Karşısında ona hem endişe hem de merakla bakan dayısına baktı ve direkt konuya girdi. Ona gördüğü kâbusu ve sürekli duyduğu fren seslerinden bahsetti ve bunun nedeninin ne olabileceğini sordu. Dayısı sanki bir şeyler saklıymuş gibi gözlerini kaçırıp ve bir fikri olmadığını söyledi. Dayısına pek inanmamıştı ama daha fazla irdelemek istemedi. Bu durumdan nasıl kurtulabileceğini sordu. Dayısı bir süre düşündükten sonra psikoloğa gitme fikrini öne attı. Ona da mantıklı gelmişti ve bu fikri onayladı. İkisi birden evden çıkıp arabaya bindiler ve yola koyuldular. Geldiklerinde hızlı bir şekilde arabadan inip binaya girdiler ve psikoloğun olduğu kata çıktılar. Kapıdan içeri girip beklemeye başladılar. Sıra onlara geldiğinde ikisi odaya girdi ve koltuklara oturdular. Psikolog dayısının çıkmasını istedi, onunla yalnız konuşacaktı. Dayısı odadan çıktı ve çok uzun bir süre baş başa görüştüler. Daha sonra odadan çıkarak dayısına psikoloğun çağırıldığını söyledi. Bir süre sonra dayısı odadan çıktı. Buraya birkaç kez geleceklerini söyledi ama itiraf edeceği başka şeylerde vardı. Dayısı ona anlatacaklarının çok zor şeyler olduğunu söyledi ve konuşmaya başladı. Bir müddet sonra duyduğu şeyler onu şok etmiş ve gözlerini doldurmuştu.

Annesinin ve babasının nasıl öldüklerini duymak, geçirdikleri feci trafik kazasından sadece kendisinin sağ çıktığını öğrenmek onu güçsüzleştirmişti. Bu olayı dayısının neden ona daha önceden anlatmadığı bilmiyordu fakat ona çok kırılmıştı. Arabaya binerek kasabaya doğru yol aldılar. Yolda giderken aklında hala ailesi ve o feci trafik kazası vardı. Psikoloğun dayısına söylediği kadarı ile gördüğü rüya ve duyduğu sesler o feci anın kendisinin bilinçaltındaki yansımalarıydı. Bunu en aza indirmek için terapi görmesi gerekiyordu. Şimdi her şey onun için daha anlamlı gelmişti. Duyduğu fren sesleri gördüğü rüyalar tamamen bilinçaltının yansımalarıydı. Bu durumla nasıl mücadele edeceğini, nasıl ayakta kalacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey tüm bunlarla yaşamak zorunda olduğuydu.

İMTİYAZ SAHİBİ

Şükrü ÇAKIR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Muhammet Mustafa YILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Celal UZGÖREN

GÖRSEL DANIŞMAN

Muhsine Gül ÇAKMAK

YAYIN KURULU

Muhsine Gül ÇAKMAK

Celal UZGÖREN

OKUL ADRES TELEFON**MÜNEVVER OSMANKAYA İLKÖĞRETİM KURUMLARI**

Yenice Mahallesi Çubuk/ANAKARA

0312 827 10 78